

Redactor: Claudia Miloicovici

We know

Tehnoredactare și copertă: Georgiana Oprescu
books

Editor: Florea Firan

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DRINCEANU, DUMITRU

Lentila/ Dumitru Drinceanu; editor: Florea Firan –
Craiova: Scrisul Românesc Fundația-Editura, 2024

ISBN 978-606-674-348-8

I. Firan, Florea (ed.)

821.135.1

© Dumitru Drinceanu

© Scrisul Românesc

Fundația-Editura, Craiova, 2024

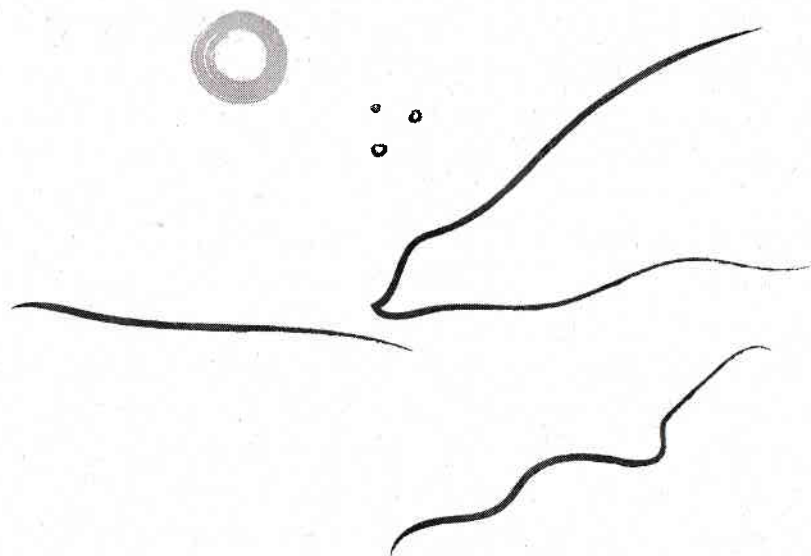
Tel./fax: 0722.753.922; 0251.413.763

Email: scrisulromanesc@yahoo.com

DUMITRU DRINCEANU

Lentila

Scrisul Românesc
Fundația – Editura

Cuprins

Prefață 5

LENTILA

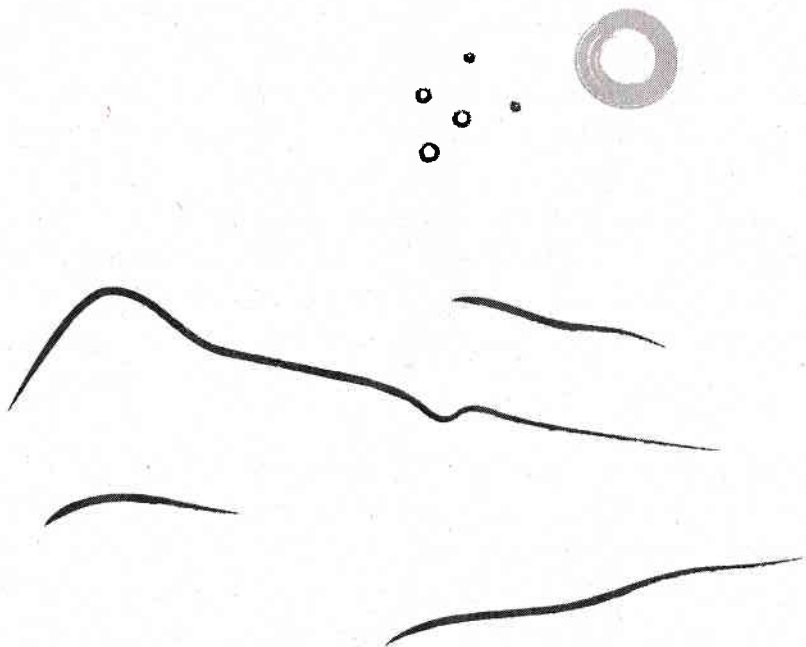
Două lumi	9
Alternativa.....	18
Minunea.....	24
Mama.....	27
Speranțele și Jessy.....	33
Viață de femeie	37
Toni.....	44
Încotro, oare?.....	50
Sesiunea	56
Lentila.....	62
Rever	66

EROUL NIMĂNUI

Mărturie.....	69
Crâmpoie.....	70
Sergentul	73
Ursoaica.....	77
Alte fronturi	86
Dușmanul de clasă	90
Ana și Ștefan	94
Angajamentul și chemarea	98
Ursoaica a ieșit din bârlog	110
Glasul munților	115
Ania și Nastya	134
Epilog.....	137

DEȘERT

Jocul de-a viața	141
Tunelul	149
În deșert	156
Perdeaua de fum.....	171

Două lumi

La jumătatea toamnei soarele își dă încă proba focului nestins, ținând vara captivă. Numai lumina, mai lăptoasă, aduce linia orizontului mai aproape și dezvăluie perfidia timpului. Marea a înghițit din intensitatea razelor astrului sedus și-și spumegă valurile în zbateri agitate.

O femeie de vreo treizeci de ani își ascunde ochii după ochelarii de soare care îi dau un aer enigmatic, răsfășându-și picioarele în perdeaua fină de apă ce-i sapă nisipul de sub tălpi. Își vede greu în jocul undelor frumusețea trupului, o imagine răsturnată și un gând fugar o face să tresalte speriată, nu cumva să devină nimfomană. Ține de mână un băiețel de vreo șapte ani, care se smiorcăie, refuzând să atingă apa. Dincolo de umbrele ochelarilor la coada ochilor răsar, timpurii, două riduri subțiri. Se trezește dintr-odată în fața neiertătorului inevitabil: anii au trecut și pentru prima dată o chinuie acea percepție dureroasă...

Jinduia după o lectură pe plajă și o baie în apa mării, chiar și după o gură de apă sărată. A fost mereu în lipsa timpului ori a dispoziției de moment, deși locuia în apropiere. Zbuciumul mării toamna ajunge până în adâncuri de ape și ale firii și îi transmite neliniști: copilul ei fuge de contactul cu lumea, nu tânjește după nisipul plajei unde alți copii înnebuniți de bucurie construiesc castele, se zbenguie gălăgioși și sar în valuri. Îl făcuse cu greu să accepte școala și numai cu mângâieri și recompense. Îi luase, desigur, telefon, tabletă, dar copilul se adâncise și mai tare în lumea lui necunoscută, tot mai tăcut și

apatic. Nu comunica, nu-și făcuse prieteni, nu și-i dorea, nu se apropia și nu se deschidea către nimeni. Chiar și față de ea o făcea rar și stângaci. Nu era dornic sau curios să descifreze tainele lumii din jur. Lumea lui avea alte forme și culori, bine zăgăzuite în coclaurile ființei.

Mama își scoate ochelarii, se apleacă și, ieșind din degetelul de apă, îl ridică în brațe și-l strânge la piept, sărutându-i fruntea. Ochii ei, înlacrimiți acum, începuseră să-și piardă strălucirea primei tinereți. O urmărea permanent un sentiment de vinovăție. Zămislise o făptură glacială, care nu știa decât de jocuri pe tabletă și respingea orice contact exterior. În prezența altor copii de vârsta lui era tăcut, îi privea rar și fără interes. Îl plictiseau, nu îi spuneau nimic. Nu intra în jocul lor, nu răspundea la întrebări, nu râdea împreună cu ei, nu era dornic de compania lor, iar ea era împietrită de teamă și durere. Pentru el, orice din afara sa era o altă lume, rece și anostă.

— Vreau acasă... îngăimă el cu ochii în jos, săpând o gropiță în nisip cu piciorușul. Reluă de mai multe ori pe ton iritat, impunându-și voința.

— Dar este așa frumos, Toni, abia așteptam! Nu vrei să alergăm, să ne jucăm?

Puștiul dă din cap în diferite direcții, ca o jucărie defectă și tânăra mamă se cutremură. Când se înfură ori își dorea ceva (neomenesc de rară pentru el dorința) nu se mai bălbăia, devenea coerent subit, își găsea cuvintele cu ușurință. „Ce și unde voi fi greșit?!” se întreba întruna femeia oftând adânc.

— Mă dor ochii de atâta soare și picioarele... Uite, m-am tăiat! Vreau sus.

Smiorcăitul lui se schimbă în hohote de plâns cu lacrimi mari care loveau ca niște alice în fereastra sufletului ei împovărat. Femeia îl ridică cu greu, în timp ce micuțurile

deveniră mai suportabile, un sunet chinuit scos de un arcuș care sfășie corzile viorii. Acasă o aștepta soțul. Se căsătorise cu Alex când începuse ea anul doi de facultate. Ea, studentă, el abia terminase facultatea de matematică și avea un post în afara orașului – un tânăr navetist.

S-a cunoscut cu Alex la munte, într-o excursie studențească. Se alipise și el grupului. Neatenți și distrași când de descoperirea unei salamandre, când de debateri aprinse, mergeau prin pădure în pas de melc. În cele din urmă nu au mai văzut și auzit nimic în jurul lor în amfiteatrul naturii. Derutați și fără spirit de orientare au descris atâtea cercuri, încât, obosiți și resemnați, au acceptat în cele din urmă că se rătăciseră. Au ajuns la cabana nelocuită a pădurarilor dintr-o poieniță și, după obișnuința oamenilor simpli pe care îi descoperise în vacanțele la țară, la bunici, Lori căută și găsi cheia veche deasupra ușii de lemn masiv de stejar. În fața intrării o sobă din piatră îi încurajă și pășiră în spațiul sumar mobilat cu un dulap, cuier, scaune și masă din lemn învechit, cu palide nuanțe galben-roșcate. Prea modest, altfel, spațiul deveni dintr-odată intim când aprinseră focul și începu dansul flăcărilor sub artificiile rășinii.

În primele săptămâni l-a crezut prințul din povești. Profesorul o plăcea atât de mult încât o voia aproapele lui pentru tot restul vieții. Nu știa tânăra ce eforturi disperate făcea omul pentru a părea tânăr șarmant, urmând sfaturile unui cunoscător, nici că își administrase stimulente, tot la sfatul aceluia. Părea nu doar îndrăgostit, ci de-a dreptul subjugat de ea – sentiment pe care niciun alt bărbat nu-l manifestase față de Lori până atunci. La rândul ei, cum să nu-l placă? Nu avea de unde să știe în naivitatea sa că tânărul luase energizante

și pilule „speciale”. Alex descoperi curând că o plăcea nu atât pentru atracția fizică, deși Lori era dintre cele mai frumoase și inteligente din anul de studii, cât pentru că îi câștigase încrederea din primele clipe și simțise că îi da confortul psihic de care avea nevoie. Era conștient că nu ar fi făcut față unei relații pretențioase de durată.

Cererea în căsătorie a venit la sfârșitul toamnei, când a condus-o spre căminul studentesc prin parcul rozelor din Timișoara, înghesuiți sub umbrelă de o ploaie hulpavă. Alergaseră o vreme, dar apa din băltoace le sărea până sus pe trupuri, așa că se opriseră râzând și ignoraseră diluviile sărutându-se. El era așa de emoționat, că se bâlbâia tot și era gata să ingenuncheze pe trotuarul plin de șiroaie:

— Stai, ce faci? întrebă ea surprinsă, crezând că se simte rău.

A privit-o drept în ochi și sufletele lor radiau de bucurie.

— Mă dorești? Cât te doresc eu? și căuta temător răspunsul în privirea ei distrată.

— Cauți o echivalență? îl pironise și ea cu privirea. ...Mult mai mult decât tine! De ce?

— Te iubesc. Aș vrea un da pentru totdeauna, Lori.

— Asta era? Ochii ei scânteiau de emoție. După câteva clipe, când inimile amândurora fâlfâiau, i-a sărit în brațe:

— Da, da, da!

Distrat și imprevizibil cum era sau poate prea emoționat, Alex nu știa cum să-și arate bucuria. S-au căsătorit peste câteva săptămâni, tocmai când cădea prima ninsoare. Colegii aruncau orez și boabe de grâu care le șfichiuiau fețele iar ei treceau nerăbdători de mână pe sub buchetele ce se uneau într-un arc multicolor, privind încântați fulgii primei ierni împreună. Fericirea își așezase pentru o vreme coronițele pe frunțile lor și inelele le pecetluiseră destinul. Zilele acelea

au trecut ca un gând. Au venit așteptări peste puterile lui și, pe măsură ce dragostea ei era tot mai aprinsă, el s-a topit ca un ghețar sub dogoarea soarelui. Înălțimile atinse la început în doi deveniseră amețitoare pentru el și-l cotropise o oboseală cronică.

După câteva luni, când iarna făcuse loc primăverii, Lori se surprinse dimineața pipăindu-și sânii. El plecase deja la serviciu. Abia prinsese gustul fructului dragostei și se simțea neglijată. Focul lui trecuse... Pe al său tânăra și-l sugruma în așteptarea disperată a ceea ce trebuia să vină firesc, fericirea oricărui început dorit. Nu voia decât o căsnicie normală, cu bucurii și voia un copil, poate doi...

Își găsi relaxarea în propria mângâiere, știind că altfel va face o criză, se vor certa și cine știe ce putea urma?! Ardea și degetele ei păreau că se supun unei neuropatii, mișcând alandala, plăcerea descoperită deveni irezistibilă, sânii fremătau și trupul tresălta la fiecare atingere... La un moment dat simți că explodează. În aceeași zi își luă un vibrator. Era o oarecare compensație. Una programată.

— Vă recomand să încercați toate tertipurile posibile de a stimula apetitul soțului, fiecare bărbat are ceva care-l stimulează și baza o reprezintă ambientul plăcut, relaxarea, imaginile și culorile, în care dessous-rile sunt esențiale pentru sexul opus.

— Doamna doctor, nici nu știu ce anume lipsește: pofta lui, energia sexuală, despre care am citit câte ceva?

— Este greu să știu fără să-l consult, poate chiar pe amândoi, nu avem chiar specializarea aceasta de terapie a cuplului... Poate fi și o ejaculare precoce a soțului, chiar nerăbdarea intuită a partenerului îl poate inhiba, cine știe ce sentiment de inferioritate are față de potențele pe care presupune a le avea ceilalți bărbați... Încercați totul, căsnicia merită o șansă pe

orice căi. În cele din urmă, desigur, aveți dreptul să recurgeți la orice „surogat”...

Lori sesizase, paradoxal, oarecare reacție pozitivă a soțului... la stres: unele frici declanșau acel capricios apetit. Studie despre multitudinea și complexitatea cazurilor până obosi și, odată cu deziluziile ce nu întârziară, își pierdu speranțele.

La mijlocul verii, când ea își dori să meargă în vacanță la munte, Alex se eschivă. Urmau niște examene grele pentru el, urma să fie asistent la facultatea de matematică și se înscrișese deja la doctorat. Lori se revoltă în sinea ei, nu îi reproșă însă nimic, nu ar fi reușit decât să-l timoreze și îndepărteze mai mult. Grija exagerată pentru carieră îl aduse pe bărbat aproape de dezaprobarea ei și de momente de dezgust pe care tânăra lupta zadarnic cu sine să și le reprime. I se părea un egoism care nu se potrivea cu atenția și dragostea pe care o aștepta, pe care ea i le oferise cu toată generozitatea.

Lori urma facultatea de Drept dar nu concepea să-și sacrifice vreodată familia pentru carieră. Pentru altceva, nu știa, poate, dar nu pentru scara socială. „Da, cred că sunt de modă veche, dar asta simt!” Provenea dintr-o familie tradiționalistă, credea în viața de familie ca o cheie a multor împliniri.

Încercă să aibă o discuție sinceră cu Alex, forțat declarația și-i spuse că, deși încă îl iubește, își dorește ca dragostea să-i fie împărtășită. Încercă o explicație, văzându-l uimit și întrebător, și ajunse repede la nevoia de a-și împărtăși bucuriile și plăcerile. El lăsă capul în jos ca un copil vinovat, iar ea înțelese pentru prima dată că acel om avea momente de răceală ori de absență de parcă nu simțea nimic, un gol inexplicabil pentru cunoștințele ei despre sentimentele sau simțirea lui. Nu părea să manifeste constant emoții și sentimente normale de

dragoste și regret, nici curajul de a promite și îndrepta ceva, cel puțin în viitor.

Avea comportamentul unui surdo-mut căruia îi vorbești în zadar, iar el este fie indiferent, fie mimează derutant sau anticipează intuitiv, făcând adeseori gafe. Inima tinerei se făcuse mică, nu voia ca el să-i simtă amarul clipei, își apăsase ochii cu palmele ca să nu lăcrimeze... În ultimele luni el studiasă mereu, până noaptea târziu. Femeia căuta subterfugii spre a respinge orice reflecție în acele nopți când oftatul îi deveni complice fiindcă nu voia să accepte eșecul, dar nici nu accepta capcana pe care emoțiile și atracția fizică o întind tinerilor, adormindu-le rațiunea. Nu voia să accepte nepotrivirea fără remediu în relația lor. Nu, era ceva temporar, desigur, nu făcuse nimic pripit... Tot ce făcea el era pentru viitorul lor mai bun.

La un an de la căsătorie, după o noapte întregă de nesomn, Lori lăsă la o parte îndoieli, studii, consultații și experimente, speranțe aiurea. Avea verdictul final care deschidea prăpastia de netrecut: omul era un șoarece de bibliotecă, înstăpânit de pasiunea lecturilor de specialitate și înfrățit cu conspectele, un carierist. Refuză gândul că în lipsa unei alternative pe care nu o intuia îi aștepta divorțul ori o viață austeră, iar asta îi opaciza orizontul. Căzu amețită din înălțimi, o săptămână fu bolnavă, dar soțul ei cel prea ocupat nici nu observă... Nu putea să creadă, omul numai prost nu era, doar că nu simțea și nu putea mai mult. Avântul lui de început se epuizase ca efemeridele sub narcoză și-n dansul erotic de o zi. Nu făceau excursii, cum își dorise mereu Lori, nu făceau dragoste cu lunile, nu se plimbau și nu răspundeau niciunei invitații, nici chiar la banchetele absolvenților lui... Dintr-odată viața ei ieșise în afara unui contur normal. Plutea în singurătate. O ceață plumburie i se întindea dinainte-i spre un tărâm confuz

care o înfricoșa. Unul fără capăt. Aici se prefigura și umbra unui zid înalt, de netrecut, de parcă nebuloasa nu era suficientă. Tineretea fierbea, iar rațiunea trezită și înfierbântată se revolta pentru ceea ce fusese o ignorare totală. Cum de nu și-a dat seama? Dar cum să-și dea seama dacă se grăbise și nu știuse să deosebească un bărbat de altul?

Evitase să cunoască bărbații după un eșec. Primise o lecție penibilă, chiar umilitoare, la care refuzase să se mai gândească și îi pieriseră laolaltă și curiozitatea și orice poftă. Își spunea cu strângere de inimă că va ajunge lesbiană și, oricum ar fi fost, nu era pregătită pentru așa ceva.

În cele din urmă atinse și performanța dorită: rămase gravidă. Reușise să-l seducă – sigur, pentru foarte scurt timp – într-o nouă încercare. Aplicase „rețeta”: dezabieuri câteva seri la rând. Începuse să aibă dereglări pentru care ginecologul îi recomandase o viață sexuală regulată spre a evita anumite complicații. Dincolo însă de teama pentru sănătatea ei o ardea dorința de a fi mamă. Deja dialoga pe acest subiect cu mama ei și cu o colegă-mămică.

A pierdut sarcina după trei luni. Suferea ca un câine, tăcut, abia târându-se printre colegi. Era în ultimul an de facultate. Făcuse o criză de nervi neștiută decât de ea și se duse la un psihiatru, cerând discreție. Înțelegându-i cu multă delicatețe neîmplinirea, care degenerase în angoasă, psihiatrul îi câștigă încrederea după prima ședință. Avea câțiva ani în plus față de ea și Lori se simți apropiată de el. Deveni în scurt timp dependentă de înțelegerea și ședințele lui. Înțelegerea și delicatețea lui prevalau, era exact ceea ce îi lipsea. Simți că o plăcea. Ce bărbat întreg la trup nu ar fi plăcut-o?

Vulnerabilitatea femeii abia căsătorite este percepută de bărbați ca o atracție irezistibilă, iar impulsul celuilalt este totdeauna de a-i sări în ajutor, moment în care depășește cadrul unei colaborări oficiale, fie ea și deontologia medicului.

— Putem lua cina împreună undeva? o invită el când Lori mai avea două ședințe.

Trecuseră trei luni de la pierderea sarcinii, era primăvară și tânăra simțea fiorii reînnoirii chiar și numai privind perechile de îndrăgostiți în parcul de peste stradă prin fereastra cabinetului.

— Cum? întrebă ea surprinsă pe moment.

Arăta atât de proaspătă, deși într-o stare confuză, între teamă, rușine și dorință, de parcă sta să explodeze, încât psihologul căzuse într-o atracție de neoprit de care nu-și mai amintea să o fi trăit atât de intens. „Este femeia care mi se potrivea într-o altă existență.” reflectă el sedus și nerăbdător să afle răspunsul. Rotițele minții ei rulau furibund, trupul voia cu ardoare dar erau pe contrasens. Pe cărarea de vis-a-vis, agale, sufletul ei căuta numai un alean.

— Poate aveți nevoie de mai multă deschidere, de comunicare și încredere?

— Poate... mai vorbim, domnule doctor! își reveni ea după o ezitare pe care el o sesiză.

— Cum simțiți că vă este mai bine! zise el ascunzându-și eșecul și continuând cu privirea lui blândă să-i susțină încrederea.

„Mă consolează ori mă place? Simte că am nevoie de o supapă și vrea să mă ajute sau numai profită?” Pentru o vreme a încetat ședințele și l-a evitat. Nu, nu putea face asta. Ar fi fost împotriva dorinței ei de a fi mamă. Și totuși...

La următoarea ședință a acceptat să se vadă, sperând că apropierea îl va face să arunce carapacea deontologiei și îi va da sfaturi practice dincolo de protocolul profesiei. Pe de altă parte, simțea nevoia să se destăinuie cuiva de încredere, și cine altcineva mai discret putea fi decât doctorul curant? S-au văzut deunăzi la o cafenea și a fost atât de atent cu ea, atât de sensibil și înțelegător, aprobându-i totul, încât următoarea invitație răspunse dorinței ei ascunse. De data aceasta au intrat într-un restaurant discret, în afara orașului. Mulțimea care ocupa mesele acelu local o șocă, parcă toți ochii aceia îi pătrundeau în suflet și creier ca niște sulițe care-i eviscerau lumea interioară.

— Nu cred că mă simt tocmai bine, scuze! și tânăra se eschivă mergând la toaletă. Se privi în oglindă și nu descoperi dorința de neoprit pe față, după cum nu îi simțea fâlfăitul acela de aripi în stomac, iar inima nu-i bătea alarmată. Era numai intrigată. De ce-o fi acceptând să fie expusă ca o păpușă Barbie? Era limpede că omul o plăcea fizic și dorea o aventură. Ieși pe terasă și trase aer adânc în piept. Aerul rece o liniști. Doctorul apăru și el, o văzuse prin vitrină. Își aprinse o țigară și se scuză:

— Vrei cumva una? și-i întinse tabachera deschisă.

— Nu, mulțumesc, vreau numai acasă, doctore.

— Lori, îmi placi, te-am plăcut de la prima întrevvedere.

Să nu crezi că vreau să profit de tine... Știu că ai mare nevoie să te destăinui, să plângi, apoi să râzi... ai nevoie să fii trezită

la viață. Să-ți redescoperi dorința de a trăi și frumusețea vieții, ești atât de tânără că este neomenesc să fii nefericită.

— Vrei să spui că o faci pentru mine, doctore?

— Nu în întregime, sunt în ecuație. Ți-am spus că îmi placi tare mult... Nu mă încurca, ai încredere și fi bună cu mine, te rog! În pofida profesiei nu sunt prea experimentat în flirturi și întâlniri.

— Mi-e greu să cred, îmi pare rău.

— Să știi că nu am timp și energie pentru câte invitații mi se fac, nu mai sunt foarte tânăr și am strâns și eu destule deziluzii. Nu de o aventură este vorba, te asigur.

— De unde știi adevărul?

— Simplu. Nu mă poți confunda cu cei care vor un banal palmares.

Da, știa că nu era genul acela. Lori era agitată, o încerca o stare ciudată de jenă, vinovăție și încolțise dorința unei confidențe. Își aprinse o țigară. Nu fumase din primul an de studenție, când colegele o „emancipaseră”, dar renunțase la scurtă vreme. Avea acel aer de suferință și încordare pe care orice om înfrânat împotriva simțurilor sale îl cunoaște, iar doctorului nu-i scăpă lupta între dorință și virtute. Recunoștea în sinea lui că erau doi oameni demodați într-o lume a simțurilor și plăcerilor imediate. O simți de două ori vulnerabilă, chinuită de cercul vicios: să-ți dorești și să te temi, să renunți, dar să nu rezști dorinței... Nu știa că dincolo de aparențe derutante ea își proba deopotrivă convingeri, tăria de a continua acea căsnicie care însemna pentru ea un lung șir de eșecuri, căuta și aștepta răspunsuri la dilemele privind sănătatea soțului ei, capacitatea procreării, șansele unui copil normal.

— Doctore...

— Claudiu, te rog!